

U zult het deze dagen ongetwijfeld gemerkt hebben in uw brievenbus: folders, brochures, flyers, affiches of op uw tv of computer: Webinars, blogs, commercials, advertenties, facebook, Instagram, whatsapp, social media allemaal middelen waarmee politieke partijen u nog snel over de streep trachten te trekken. Maar ook buiten verkiezingstijd zie je op de tram of op straat alleen nog maar mensen die op hun gsm aan het kijken zijn of aan het bellen zijn. Meer dan ooit draait alles om communiceren en dat is een goede zaak voor zover het mensen met elkaar verbindt. Maar in ons midden hier is communiceren helemaal geen nieuw woord maar al 2000 jaar een begrip. Communiceren gaat al eeuwen met ons mee als het ontvangen van de heilige communie. En net als bij de communicatie in de wereld om ons heen gaat het ook bij de communie in de kerk om het onderhouden van de contacten, om de verbondenheid tussen mensen en de verbondenheid tussen mens en God. Het Brood herinnert aan het verbond dat Jezus aan het eind van zijn leven sloot tussen mensen en God. Rondom die Jezus hebben mensen de heilzame aanwezigheid van God ervaren. Rondom Hem kwamen ze samen, kwamen mensen tot elkaar en tot zichzelf. Ze vonden bij Hem bemoediging en levenskracht, ze vonden hoop en onderlinge band. Zo bracht Jezus tot leven wie God voor mensen wil zijn: een God die mensen op doet staan en aan elkaar verbindt. En als beeld en teken daarvan deelde Jezus Brood en Beker en zei: als je hiervan blijft nemen, dan blijf je verbonden met Mij, dan blijf je verbonden met de Vader. En na de dood van Jezus zijn brood en beker de tekenen, de symbolen, geworden waarin de leerlingen van Jezus zich met Hem en met elkaar verbonden wisten. Door het delen van Brood en Beker bleef het verhaal van Jezus voortverteld tot op de dag van vandaag, bleven en blijven

mensen zich verbinden aan zijn levenswijsheid en aan zijn levenskracht. Het brood werd sacrament van onze verbondenheid met God en met elkaar. Sacrament wil zeggen: God verbindt zich aan mensen.

In de sacramenten die we als kerk kennen wordt telkens gevierd dat God zich aan mensen verbindt. We zeggen het op belangrijke levensmomenten, bij een kindje dat geboren wordt of bij een mens die aan het eind van haar of zijn leven komt: in doop en ziekenzalving vieren we dat God zich aan deze mens verbindt, hem of haar mens zegent en zal blijven kennen. En wanneer mensen zich duurzaam als partner aan elkaar verbinden is er het sacrament van het huwelijk, waarin we verstaan dat liefde en diepe verbondenheid ons soms uit tillen boven ons eigen bestaan. En wanneer verbondenheid tussen mensen of tussen een mens en zijn idealen verbroken wordt, is er in het sacrament van verzoening de mogelijkheid om je opnieuw tot elkaar te keren, verstaan we dat God ons telkens opnieuw kansen geeft om te leven. In de sacramenten van vormsel en priesterschap bevestigen we dat mensen zich duurzaam aan de kerk willen binden. Al die diepe ervaringen zijn soms moeilijk onder woorden te brengen. Daarom hanteren we gebaren bij die sacramenten, een handoplegging, een gebaar van zegen, stromend water of helende zalf. Omdat woorden soms te kort schieten hebben we de taal van rituelen en symbolen, die op een diepere manier tot ons hart kunnen spreken, en ons verlangen naar sterkte, naar zegen, naar geborgenheid aanspreken en beantwoorden.

Maar vandaag op deze Sacramentsdag gaat het op de eerste plaats over de Eucharistie. En dat is mooi omdat de Eucharistie de twee belangrijkste ingrediënten van jouw spiritualiteit samenvat. Namelijk ACTIE EN COMTEMPLATIE. Actie is liefde die zich naar buiten keert, naar andere mensen. Contemplatie is liefde die zich naar binnen keert, naar de goddelijke oorsprong. Contemplatie dat doen wij hier. Wij verbinden ons hier via het Evangelie en de Communie met God. En sebiet aan het einde van deze Eucharistie worden wij gezonden om dat evangelie waar te maken en ons te verbinden met het lot van de mensen. Contemplatie is de Bron, Actie is de stroom. En door ons met Jezus te verbinden in het Brood zijn wij in staat om te leven zonder ons leven voortdurend in de gaten te houden en effectief te willen maken, in staat om te werken zonder onmiddellijke beloning, lief te hebben zonder onmiddellijke bevrediging van onze behoeftes en te leven zonder onmiddellijke erkenning. Een partij die al deze dingen in haar programma zet, krijgt mijn stem. Maar ik vermoed dat ik er dan zelf nog rap één moet oprichten.